

П. Делирадевъ

Оборище

Още като деца, обичахме да ни разправятъ за славнитѣ и страшни дни, които е преживѣлъ нашиятъ малъкъ и спретнатъ градецъ Панагюрище въ борбитѣ за освобождение. По онова време нѣмаше ни кино, ни радио, ни днешнитѣ безбройни книжки и картинки. Затова пъкъ слушахме съ затаенъ дѣхъ и детско увлѣчение за Бенковски, за Райна Княгиня, за попъ Груйо, за черешовото топче, за тревожното биене на черковнитѣ камбани. И научихме, че следъ *десеттъ* дни на обща народна радостъ, идватъ тежки дни на изпитания. Къмъ нашия залутанъ въ Сръдногорието градецъ настѣпватъ голѣми турски орди — редовна войска и башибозукъ. Можетѣ, въоръжени, кой съ какво намѣрилъ, бързатъ къмъ бърдата около града, а женитѣ, старцитѣ и децата бѣгатъ за *Бистрино-дѣно* — потайна мѣстностъ на югъ отъ града съ развалини отъ старинна крепостъ.

Следъ неравни боеве, въстанието е сломено. Свободолюбивото селище е подложено на кланета и пожари. Пъленъ распоредителъ е Афъзъ паша и неговитѣ пълчища...

Но и въ тѣзи страшни дни на тежки изпитания нашитѣ бащи и майки не изгубили вѣра въ близката свобода. И не се излѣгали. Следъ Оборище дойде Шипка. Преди да изтекатъ дветѣ години отъ Панагюрското въстание, въ Санъ-Стефано се подписа предварителниятъ миръ за освободението на България.